

<http://www.israelsmisjonen.no/ressurser/materiell/prekenverksted>

25. søndag i Treenighetstiden – 18. november 2012

Prekentekest: Matt 14,22-34

Lesetekst I: Sal 107, 23-32

Lesetekst II: 2 Kor 1, 8-11

Englevakt eller nødnummer

Vi hører ofte om ulykker hvor mennesker på mirakuløst vis har overlevd, og det forklares som englevakt. I løpet av det siste året har vi også hørt om nødkommunikasjon som ikke fungerer. Det vakte allmenn munterhet da en lokalavis på Vestlandet meldte at kapellanen og kateketen hadde vært ute på fiske. De fikk motortrøbbel og var kommet så langt ut på havet at det ikke var mobildekning. Mannskapet på et fartøy i nærheten kom til unnsetning og reddet de to i land. – Hadde ikke de to kontakt med en spesiell nødsentral? Slik humret folk i bygda.

I dagens tekst møter vi disipler som allerede hadde opplevd mye sammen med Jesus. Han kalte dem til å følge seg, underviste dem om Guds rike gjennom lignelser, og viste dem helt konkret at Gudsriket sprenger grenser. De hadde nettopp opplevd at fem brød og to fisker ble mat til mer enn fem tusen. Disiplene hadde også tidligere opplevd at Jesus truet vinden og sjøen (Matt 8,23-27).

Paradoksene

Paradokset i teksten er at det var Jesus som befalte dem å gå i båten, og sette kurs for den andre siden av Genesaretsjøen. Kanskje var Beit Saida, Peter og Andreas' hjemsted, målet for seilassen? Kunne ikke han som hadde makt over vind og sjø, sørget for at seilassen gikk roligere for seg?

Vi finner det samme paradokset i Apg 16. I et syn staket Gud ut kursen videre for Paulus og Silas. De ble kalt av Ånden til å seile fra Asia og over til Makedonia. Seilassen gikk greit nok denne gangen, men det var alt annet enn en rød løper som ventet dem. Temmelig snart satt de i det innerste fangehullet i Filippi, forslått og fastbundet.

Den store forskjellen mellom de to situasjonene, er Jesu disipler sine reaksjoner. På Genesaretsjøen lød skrekkslagne og angstfylte rop da det blåste rundt dem. I fangehullet i Filippi lød bønn og lovsanger. Disiplene hadde sett nok av Jesu mektige gjerninger til å kunne stole på Ham, men frykten tok overhånd. Apostlenes reaksjoner var annerledes: Selv i vanskelige situasjoner følte de seg trygge i Guds hender.

Lignende situasjoner

I Guds ord finner vi flere situasjoner som synes å følge samme mønster som dagens tekst. Rekkefølgen kan variere, men ingrediensene er de samme:

Vind - vann – rop om frelse - tilbedelse og lovsang

2 Mos 14: Israelittene så faraos hær og ropte til Herren om frelse. Da Moses løftet staven og rakte hånden ut over vannet, kom en sterk vind og blåste vannet bort. De gikk over på det tørre land. Kap 15 i 2 Mosebok er en lovsang til Han som hadde makt over vind og hav.

Sal 107, 28 Da ropte de til Herren i sin nød... v.29: Han fikk stormen til å stilne, og bølgene la seg.. v.31 De skal prise Herren for hans miskunn...

Jona 1: Da Jona flyktet bort fra Herren, sendte han en sterk storm over havet. Sjøen var opprørt og sjømennene ropte til Herren. Da sjøen stilnet, ofret de og ga løfter til Herren.

I kap 2 leser vi Jonas bønn fra fiskens dyp. Han visste at det var for hans skyld stormen og bølgene slo mot båten. v.3: Jeg kalte på Herren i min nød, og Han bønnhørte meg. Det hele munner ut i lovsang, v.10: - Men jeg vil ofre til deg med takkesang. Det jeg har lovet, vil jeg holde. Frelsen kommer fra Herren.

I Joh 3, 5 sier Jesus til Nikodemus: Den som ikke blir født av vann og Ånd, kan ikke komme inn i Guds rike. Vi vet at ordet for vind, også kan bety ånd både på gresk og hebraisk. Herre, la den nye fødsel skje (En fødsel av vann og Ånd) ber presten, og så munner dåpsliturgien ut i lovsangen fra 1 Pet 1,3 - Lovet være Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, han som i sin rike miskunn har født oss på ny og gitt oss et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde.

Ingen frikort

De fleste mennesker må gjennom kraftige stormer i livet, og troende mennesker har så visst ikke frikort verken fra uvær eller truende brenninger.

Mens stormen blåste opp på Genesaretsjøen, var Jesus i bønn. Mange som besøker Eremoshulen i nærheten av stedet der brødunderet fant sted, blir minnet om at mens disiplene kjempet mot vind og bølger, søkte Jesus stillheten i bønn.

I Heb 7,25 blir vi minnet om at vår øversteprest, Jesus, fullkommet kan frelse dem som kommer til Gud ved Ham, fordi Han alltid lever og går i forbønn for dem.

Lovsang og tilbedelse blir ekstra sterk når den lyder fra mennesker som stormer og bølger har fart hardt med i livet. Den åndelige dimensjonen har lagt fysiske prøvelser i bakgrunnen. Lovsangen om en Herre som frelser, gir trygghet for at

”verken død eller liv, verken engler eller krefter, verken det som nå er eller det som kommer, eller noen makt, verken det som er i det høye eller i det dype, eller noen annen skapning, skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre”.

Vi skal så visst regne med englevakt og håpe at nødnummeret 113 fungerer, men tryggheten som Jesus gir, er en dimensjon i livet som bare ”troens øye” ser. Vår identitet som kristne fikk vi da vi ble den nye pakts barn i dåpen; vi ble født av vann og Ånd. Må så Ordet og Ånden hjelpe oss til å ha blikket festet på Jesus i det som måtte møte oss i livet.

Håvard Kleppe

Mangeårig misjonær og leder for Israelsmisjonens arbeid i Israel. Nå lærer i grunnskolen. Bosatt på Hellvik.

hebkleppe@gmail.com